

OSTRAVAN.CZ

1. Kateřina Breiská před premiérou komedie Bez roucha: Je to zamotaná hra jako "IKEA manuál", ale těším se

25.10.2023 ostravan.cz - Jakub Plaskura

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** NDM

Povídám si s herečkou Kateřinou Breiskou, ale nechybělo zase tolik a málem to byl rozhovor s matematickou, že? (smích) To bych si netroufla tvrdit, ale je pravdou, že mě matematika ve škole velmi bavila. Teď si tuto zálibu kompenzuju u svých dětí, kterým pomáhám s úkoly do školy, a oni vždycky kroutí hlavou, jak mě to může bavit. Vášeh pro matematiku musí být pro děti výhodou. Co se týče pomoci s úkoly v matematice, tak určitě ano. Kdyby po mně chtěli něco třeba v chemii, tam už to tak dobré není. Umíte si i v divadle všechno spočítat? Jdete na role logicky? Řekla bych, že logika je velkou součástí mé práce. Někdy se za ni i omlouvám režisérům, když začnu diskutovat, že mi něco nedává smysl. Nemyslím si ale, že je to na škodu, protože je důležité, aby herec chápal, proč postava jedná tak, jak jedná. Když si dokážu své činy v roli logicky odůvodnit, tak se pak snáze hledají a pojmenovávají emoce. V čem vlastně nakonec vyhrálo divadlo nad matematikou? Začala jsem s divadlem docela pozdě a naprosto mě uchvátilo. Dostala jsem se v Hradci Králové do divadélka Jesličky. Kreativita kolem všech těch lidí mě pohltila. Zároveň se mi zalíbila ta otevřenost, přátelská atmosféra a práce s jazykem, emocemi a příběhy. Když jsem pak vyřkla, že bych chtěla jít na herectví, tak jsem leckoho v rodině překvapila. Rodina vás v rozhodnutí podpořila? Maminka mě podporovala prakticky v jakémkoliv mém rozhodnutí, i když byla lékařkou a svět divadla jí nebyl úplně blízký. Věřila mi, ale bohužel zemřela, když jsem studovala na JAMU na začátku třetího ročníku, takže stihla asi jen jediné moje představení ještě na škole. Moc mě to mrzí, protože vím, že by dál byla mým velkým pomocníkem a podporovatelem. Co se týče tatínka, také lékaře, ale zároveň malíře a renesančního člověka, tak ten mé rozhodnutí zase tak optimisticky neviděl. Pamatuju si, jak mi řekl, že budu navždycky bez peněz. V tom věku mi to ale nepřišlo moc podstatné, chtěla jsem prostě dělat divadlo. Postupně se s tím smířil, ale řekla bych, že nikdy nebyl úplně nadšený. Vždycky mi říkal, že filozofovat nad životem můžu, až budu mít co jíst. Kateřina Breiská. (Foto: Aneta Kaluža Klimešová) Po studiích na JAMU jste v Ostravě zakotvila až napodruhé. Proč to poprvé nevyšlo? Šla jsem do Prahy, kterou jsem vždycky milovala. To město má pro mě své genius loci. Chtěla jsem si tím splnit sen. Navíc jsem měla partnera z Prahy, takže to všechno nějak do sebe zapadlo. Tehdy jsem Ostravu nemilovala tolik jako teď. Žila jsem v malé divadelní bublině a potřebovala jsem získat nadhled. Teď už Ostravu vnímám úplně jinak. Je tedy Ostrava osudovým městem? Úplně. Protože jsem si paradoxně našla svého muže, který je z Ostravy, a strašně jsem váhala, co bude dál. Chtěla jsem žít v Praze, ale věděla jsem, že kdybych partnera přiměla ke stěhování, bude tam nešťastný. Chvilí jsem tak pendlovala s dvouletou dcerkou mezi Prahou a Ostravou, až jsem jednoho dne v pražském metru potkala režiséra Jana Mikuláška. Dali jsme se do řeči, ptal se mě, jak se mi vede. Já na to, že teď hodně jezdím do Ostravy. On jen řekl, tak jo a už mu to jelo, tak jsme si zamávali a myslela jsem si, že to tímhle skončilo. Za pět minut mi ale volal tehdejší dramaturg **NDM** Marek Pivovar, že jim otehotněla herečka, jestli bych s ní mohla alternovat. Slovo dalo slovo a naskočila jsem do inscenace Gottland. Pak mi nabídli další hostovačky a nakonec Vojta Štěpánek angažmá. Osud tedy rozhodl za mě. Když se ale herečce narodí děti, tak se svět obrátí vzhůru nohama, že? A nejednou. Dokud jsem byla bezdětná, tak si troufnu říct, že jsem řešila divadlo až toxicky. Mluvila jsem jen o divadle, role jsem si tahala do osobního života, což je nezdravé. Je důležité naučit se duševní hygienu a odstup od rolí. Doufám, že se o tom teď už mluví i na školách, a taky si myslím, že mladší generace přemýšlí celkově více duchovně než před dvaceti lety. 11. listopadu vás čeká první premiéra po mateřské dovolené v inscenaci Bez roucha. Těšíte se? Je to tak! Mám pochroumané koleno, ale těším se moc. Teď jsme sice ve fázi mírné paniky, že se to nedá stihnout, ale to k tomu patří. Hra je totiž dveřová komedie, kde je každý jinde, než má být a potkává úplně někoho jiného, než by chtěl, a zkouší ji herci, kteří mají mezi sebou různě zamotané vztahy. Přímou od autora Michaela Frayna jsou přesně popsány akce. Jeden kolega to trefně pojmenoval jako manuál z IKEA. Mně to zase připadá, že všichni zkusíme záskok, kdy je vše dané a my se to musíme naučit, sehrát se a okořenit si inscenaci vlastními nápady. Třeba druhé dějství je prakticky čistá pantomima a zkoušení trochu detektivní práce, protože se někdy všichni zastavíme a čučíme do textu a jdeme kupředu po milimetrech. Je takové zkoušení více únavné? To nevím. Někdy je naopak úlevné, protože se nemusíte trápit s vymýšlením akcí. Náročná je ta synchronizace, protože je nás na jevišti devět a opravdu není prostor pro chybu. Vše musí na sebe navazovat. Po zkouškách bývám fyzicky vyčerpána, to je pravda, ale to bude i tím, že s batoletem doma není moc prostor na odpočinek. Vždycky když vidím divadlo na divadle, protože Bez roucha je vlastně situační komedie, která mapuje divadelní generálku, tak si říkám, jestli tomu tak skutečně je. Jedná se v tomto případě o pohádku, nebo se autor trefil? Je to krásně napsaný text. Troufnu si říct, že na textu člověk pozná, že má autor herce i režiséry rád. Zároveň se ale nebojí ukázat takový průřez obvyklých vlastností lidí od divadla, ať už je to režisér, herečka, technik nebo nápověda. I když mají postavy i negativní

rysy, všechny jsou takové k obejmutí. Doufám, že nám bude fandit i divák.

Ze zkoušky komedie Bez roucha. (Foto: Martin Kusyn)

Podstatou příběhu je skutečnost, že se nic nedaří, jak má. Znáte takový generálový nesoulad i z praxe?

Když to řeknu v nadsázce, tak skoro každý generálový týden takový je. Já tomu říkám generálová hysterie. Najednou máte na sobě kostým, je postavená scéna a vy zjistíte, že něco předtím šlo, teď vám ale všechno překáží. Do toho když se přidají nějaké pochybnosti o uchopení role, tak to bývá opravdu zajímavé. V tom posledním týdnu už ale není čas, adrenalin vás pohltí a uděláte vlastně nejvíc práce.

V čem je specifická inscenace, ve které pouštíte diváky obrazně řečeno do zákulisí?

Asi tím, že tomu prostředí my sami rozumíme. Vyprávíme tak trochu o sobě, protože hereckou profesi známe.

Užíváte si podobné situační komedie? Je to ten pravý odvaz?

Čím jsem starší, tím víc si ujíždím na dobrých komediích. Je to dáno nějakou životní cestou. Hned po škole jsem řešila hodně hluboká témata i skrze smrt maminky. Měla jsem dojem, že v divadle máme řešit právě ta hluboká témata, projít katarzí a vzdělávat. Dodnes si myslím, že je důležité, aby divadlo vzdělávalo a uchopovalo celospolečenská témata, ale vidím kolem sebe, že lidi si jdou raději odpočinout na komedii, což přičítám dnešní nelehké době.

Kým by byla Kateřina Breiská, kdyby nebyla herečkou či matematickou?

Člověkem, který by žil někde v lese nebo u moře. Nebo bych měla karavan a cestovala. Mám plán, že v příštím životě budu dělat muziku. Během posledního mateřství mě mezi sebe vzaly ženy ze sboru v Odrách. Zpíváme lidové písně od srbských až po ukrajinské. Jmenujeme se Mateřídůšky. Když můžu zpívat, je to něco, co mě nesmírně naplňuje štěstím.

URL | <https://www.ostravan.cz/81810/katerina-breiska-pred-premierou-komedie-bez-roucha-je-to-zamotana-hra-jako-ikea-manual-ale-tesim-se/>

[« zpět na začátek](#)

[Úvod Divadlo](#) Kateřina Breiská před premiérou komedie Bez roucha: Je to zamotaná hra jako „IKEA manuál“, ale těším se

Na základě koncepce:
/ Based on
a concept by:
Eva Kofátková
& Edith Jeřábková

PLATO

Zvířecí zpravodajství

Animal News

12. 10. 2023 – 10. 3. 2024
Výstava v městské galerii
současného umění
Porážková 26, Ostrava

Uprchlá, našel skryš, stále uniká Escaped, Found a Hideout, Still on the Run

Kateřina Breiská před premiérou komedie Bez roucha: Je to zamotaná hra jako „IKEA manuál“, ale těším se

25.10.2023 [Jakub Plaskura](#) [Divadlo](#) [Rozhovor](#)

<https://www.ostravan.cz/81810/katerina-breiska-pred-premierou-komedie-bez-roucha-je-to-zamotana-hra-jako-ikea-manual-ale-tesim-se/>

Na nějakou dobu se ztratila z očí divákům Národního divadla moravskoslezského (NDM), protože se oddala potřetí mateřským povinnostem. V připravované inscenaci hry Bez roucha ale bude Kateřina Breiská zpět na značkách. Povíдали jsme si s ní nejen o blížící se premiéře hry Michaela Frayna v režii Vojtěcha Štěpánka, ale také o skutečnosti, že vedle divadla byla její druhou vášní ve škole matematika.

[Zvětšit](#)

[obrázek](#)

Kateřina Breiská na zkoušce hry Bez roucha.
Foto: Martin Kusyn

Povídám si s herečkou Kateřinou Breiskou, ale nechybělo zase tolik a málem to byl rozhovor s matematickou, že?

(smích) To bych si netroufla tvrdit, ale je pravdou, že mě matematika ve škole velmi bavila. Teď si tuto zálibu kompenzuji u svých dětí, kterým pomáhám s úkoly do školy, a oni vždycky kroutí hlavou, jak mě to může bavit.

Vášeh pro matematiku musí být pro děti výhodou.

Co se týče pomoci s úkoly v matematice, tak určitě ano. Kdyby po mně chtěli něco třeba v chemii, tam už to tak dobré není.

Umíte si i v divadle všechno spočítat? Jdete na role logicky?

Řekla bych, že logika je velkou součástí mé práce. Někdy se za ni i omlouvám režisérům, když začnu diskutovat, že mi něco nedává smysl. Nemyslím si ale, že je to na škodu, protože je důležité, aby herec chápal, proč postava jedná tak, jak jedná. Když si dokážu své činy v roli logicky odůvodnit, tak se pak snáze hledají a pojmenovávají emoce.

V čem vlastně nakonec vyhrálo divadlo nad matematikou?

Začala jsem s divadlem docela pozdě a naprosto mě uchvátilo. Dostala jsem se v Hradci Králové do divadélka Jesličky. Kreativita kolem všech těch lidí mě pohltila. Zároveň se mi zalíbila ta otevřenost, přátelská atmosféra a práce s jazykem, emocemi a příběhy. Když jsem pak vyřkla, že bych chtěla jít na herectví, tak jsem leckoho v rodině překvapila.

Rodina vás v rozhodnutí podpořila?

Maminka mě podporovala prakticky v jakémkoliv mém rozhodnutí, i když byla lékařkou a svět divadla jí nebyl úplně blízký. Věřila mi, ale bohužel zemřela, když jsem studovala na JAMU na začátku třetího ročníku, takže stihla asi jen jediné moje představení ještě na škole. Moc mě to mrzí, protože vím, že by dál byla mým velkým pomocníkem a podporovatelem. Co se týče tatínka, také lékaře, ale zároveň malíře a renesančního člověka, tak ten mé rozhodnutí zase tak optimisticky neviděl. Pamatuju si, jak mi řekl, že budu navždycky bez peněz. V tom věku mi to ale nepřišlo moc podstatné, chtěla jsem prostě dělat divadlo. Postupně se s tím smířil, ale řekla bych, že nikdy nebyl úplně nadšený. Vždycky mi říkal, že filozofovat nad životem můžu, až budu mít co jíst.

Kateřina Breiská. (Foto: Aneta Kaluža Klimešová)

Po studiích na JAMU jste v Ostravě zakotvila až napodruhé. Proč to poprvé nevyšlo?

Šla jsem do Prahy, kterou jsem vždycky milovala. To město má pro mě své genius loci. Chtěla jsem si tím splnit sen. Navíc jsem měla partnera z Prahy, takže to všechno nějak do sebe zapadlo. Tehdy jsem Ostravu nemilovala tolik jako teď. Žila jsem v malinké divadelní bublině a potřebovala jsem získat nadhled. Teď už Ostravu vnímám úplně jinak.

Je tedy Ostrava osudovým městem?

Úplně. Protože jsem si paradoxně našla svého muže, který je z Ostravy, a strašně jsem váhala, co bude dál. Chtěla jsem žít v Praze, ale věděla jsem, že kdybych partnera přiměla ke stěhování, bude tam nešťastný. Chvíli jsem tak pendlovala s dvouletou dcerkou mezi Prahou a Ostravou, až jsem jednoho dne v pražském metru potkala režiséra Jana Mikuláška. Dali jsme se do řeči, ptal se mě, jak se mi vede. Já na to, že teď hodně jezdím do Ostravy. On jen řekl, tak jo a už mu to jelo, tak jsme si zamávali a myslela jsem si, že to tímhle skončilo. Za pět minut mi ale volal tehdejší dramaturg NDM Marek Pivovar, že jim otěhotněla herečka, jestli bych s ní mohla alternovat. Slovo dalo slovo a naskočila jsem do inscenace Gottland. Pak mi nabídli další hostovačky a nakonec Vojta Štěpánek angažmá. Osud tedy rozhodl za mě.

Když se ale herečce narodí děti, tak se svět obrátí vzhůru nohama, že?

A nejednou. Dokud jsem byla bezdětná, tak si troufnu říct, že jsem řešila divadlo až toxicky. Mluvila jsem jen o divadle, role jsem si tahala do osobního života, což je nezdravé. Je důležité naučit se duševní hygienu a odstup od rolí. Doufám, že se o tom teď už mluví i na školách, a taky si myslím, že mladší generace přemýšlí celkově více duchovně než před dvaceti lety.

11. listopadu vás čeká první premiéra po mateřské dovolené v inscenaci Bez roucha. Těšíte se?

Je to tak! Mám pochroumané koleno, ale těším se moc. Teď jsme sice ve fázi mírné paniky, že se to nedá stihnout, ale to k tomu patří. Hra je totiž dveřová komedie, kde je každý jinde, než má být a potkává úplně někoho jiného, než by chtěl, a zkouší ji herci, kteří mají mezi sebou různě zamotané vztahy. Přímo od autora Michaela Frayna jsou přesně popsány akce. Jeden kolega to trefně pojmenoval jako manuál z IKEA. Mně to zase připadá, že všichni zkoušíme záskok, kdy je vše dané a my se to musíme naučit, sehrát se a okořenit si inscenaci vlastními nápady. Třeba druhé dějství je prakticky čistá pantomima a zkoušení trochu detektivní práce, protože se někdy všichni zastavíme a čučíme do textu a jdeme kupředu po milimetrech.

Je takové zkoušení více únavné?

To nevím. Někdy je naopak úlevné, protože se nemusíte trápit s vymyšlením akcí. Náročná je ta synchronizace, protože je nás na jevišti devět a opravdu není prostor pro chybu. Vše musí na sebe navazovat. Po zkouškách bývám fyzicky vyšřavená, to je pravda, ale to bude i tím, že s batoletem doma není moc prostor na odpočinek.

Vždycky když vidím divadlo na divadle, protože Bez roucha je vlastně situační komedie, která mapuje divadelní generálku, tak si říkám, jestli tomu tak skutečně je. Jedná se v tomto případě o pohádku, nebo se autor trefil?

Je to krásně napsaný text. Troufnu si říct, že na textu člověk pozná, že má autor herce i režiséry rád. Zároveň se ale nebojí ukázat takový průřez obvyklých vlastností lidí od divadla, ať už je to režisér, herečka, technik nebo nápověda. I když mají postavy i negativní rysy, všechny jsou takové k obehnutí. Doufám, že nám bude fandit i divák.

Ze zkoušky komedie Bez roucha. (Foto: Martin Kusyn)

Podstatou příběhu je skutečnost, že se nic nedaří, jak má. Znáte takový generáلكový nesoulad i z praxe?

Když to řeknu v nadsázce, tak skoro každý generáلكový týden takový je. Já tomu říkám generáلكová hysterie. Najednou máte na sobě kostým, je postavená scéna a vy zjistíte, že něco předtím šlo, teď vám ale všechno překáží. Do toho když se přidají nějaké pochybnosti o uchopení role, tak to bývá opravdu zajímavé. V tom posledním týdnu už ale není čas, adrenalin vás pohltí a uděláte vlastně nejvíc práce.

V čem je specifická inscenace, ve které pouštíte diváky obrazně řečeno do zákulisí?

Asi tím, že tomu prostředí my sami rozumíme. Vyprávíme tak trochu o sobě, protože hereckou profesi známe.

Užíváte si podobné situační komedie? Je to ten pravý odvaz?

Čím jsem starší, tím víc si ujíždím na dobrých komediích. Je to dáno nějakou životní cestou. Hned po škole jsem řešila hodně hluboká témata i skrze smrt maminky. Měla jsem dojem, že v divadle máme řešit právě ta hluboká témata, projít katarzí a vzdělávat. Dodnes si myslím, že je důležité, aby divadlo vzdělávalo a uchopovalo celospolečenská témata, ale vidím kolem sebe, že lidi si jdou raději odpočinout na komedii, což přičítám dnešní nelehké době.

Kým by byla Kateřina Breiská, kdyby nebyla herečkou či matematickou?

Člověkem, který by žil někde v lese nebo u moře. Nebo bych měla karavan a cestovala. Mám plán, že v příštím životě budu dělat muziku. Během posledního mateřství mě mezi sebe vzaly ženy ze sboru v Odrách. Zpíváme lidové písně od srbských až po ukrajinské. Jmenujeme se Mateřídůšky. Když můžu zpívat, je to něco, co mě nesmírně naplňuje štěstím.

Jakub Plaskura